

Wel de lusten, niet de lasten

Geschreven door Saskia Jacobsen

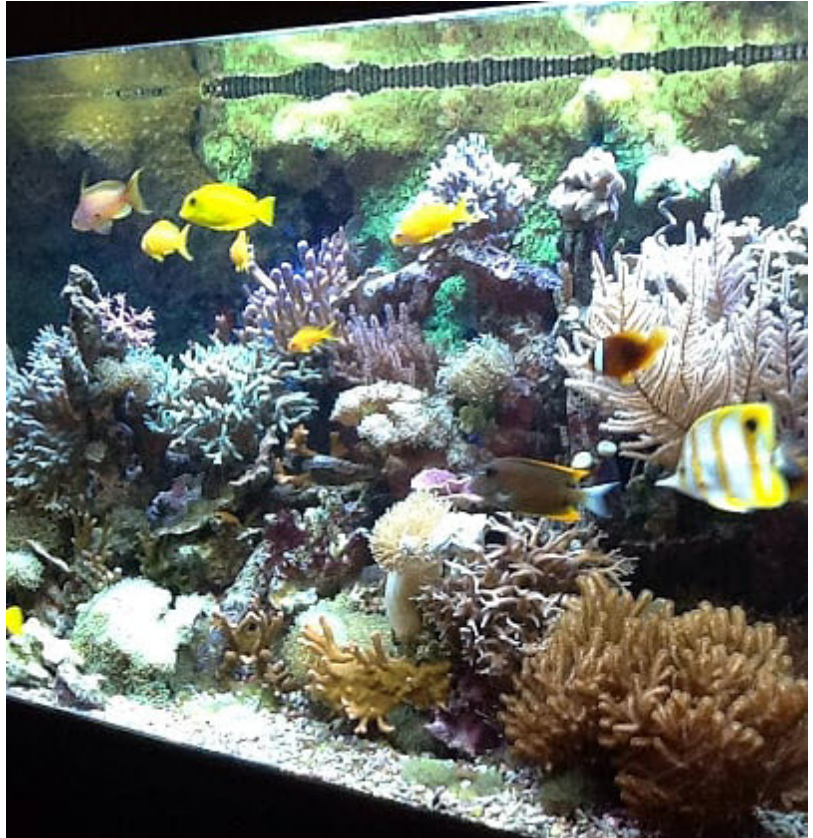
Gemaakt op zondag 18 november 2018 11:55

Gepubliceerd in Cerianthus Magazine, november 2018

Mijn situatie: Anton, mijn man, heeft een zeeaquarium. Vanaf de bank of vanuit de keuken heb ik altijd een levend schilderij om te bekijken. Ik geniet ervan! En het mooiste is: ik hoef er niets aan te doen, want het is zijn hobby.

Al sinds ik hem heb leren kennen heeft hij een aquarium. Toen hij nog thuis woonde, was dat een zoetwateraquarium op zijn slaapkamer. Ik weet niet meer wat er zoal in rondzwom en welke planten erin groeiden en het boeide me ook niet zo.

Toen hij ging studeren in Nijmegen kwam er al snel op zijn kamer een ander aquarium, ook zoetwater. Ik kan me vooral de grote vaste plant herinneren die erop stond. Die hield van een hoge

luchtvochtigheid en die deed het uitzonderlijk goed op die plek: warme voetjes en verdampend water eronder.

Het volgende aquarium kwam er toen we samenwoonden in een flat in Nijmegen. Dit keer was het een volglas aquarium, dus zonder een metalen frame. Dat is inderdaad mooier. Ik kreeg er wat meer belangstelling voor en leerde meer over de inhoud: namen van vissoorten, verschillende manieren van voortplanten, soorten hout en steen erin en plantensoorten. Ik kan me vooral de muilbroeders herinneren: dat vond ik reuze boeiend om te zien. Onze toenmalige kat kon ook uren op de geluidsbox voor het aquarium zitten kijken.

Bij elke volgende verhuizing kwam er een nieuw aquarium... en ze werden steeds groter. Sinds een jaar of 30 is het een zeewateraquarium (inmiddels na enkele verhuizingen alweer de derde). Een zeeaquarium is voor Anton wel bewerkelijker, maar ik vind het ook veel mooier.

Van dat 'bewerkelijker' heb ik dus geen last: ik hoef niet na te denken over de juiste waterwaarden, een goede oplossing voor aanvulling en vervanging van het zeewater, de juiste afstelling van de pompen, het juiste voedsel voor de koralen, poliepen en vissen, de juiste verlichting, enzovoort, enzovoort.

Het ergste wat er is gebeurd, was 's ochtend in de woonkamer komen en constateren dat het aquarium lekt. Razendsnel moest er vissen en koralen gered worden. En elders ondergebracht tot het thuis weer allemaal in orde was.

Afgelopen zomer was de temperatuur natuurlijk een issue. Vorige zomer was er een koeler aangeschaft. Ik denk dat het een goed idee is geweest, want deze zomer heeft die overuren gemaakt!

Dagelijks wordt onder uit de ‘techniek’ het nodige uit potjes en aan pilletjes toegevoegd om te zorgen dat alles picobello blijft. Soms krijg ik de

boodschap of ik voor het aquarium Davitamon wil kopen of wodka. De eerste keer keek ik daar vreemd van op, maar inmiddels niet meer. Als je dan in de slijterij zegt “doet u maar de goedkoopste, want het is toch maar voor de vissen” kijken ze je heel vreemd aan. Ook houd ik vaak de binnenkant van een krop sla over speciaal voor de vissen: dat drijft dan enkele dagen in de bak. Ik kijk ook niet meer op van een stuk plastic met ‘bewegend spul’ in de groentela.

Wekelijks, meestal in het weekend, wordt de voorruit schoongemaakt (of als er visite komt, een extra schoonmaakbeurt, want complimenten zijn natuurlijk leuk om te krijgen).

Op geregelde tijden zit Anton aan de keukentafel om de waarden te meten van het water, waarbij gebruik wordt gemaakt van een apparaatje dat tijdens een Cerianthus-hobbyavond is gemaakt.

En af en toe is hij er langer mee bezig omdat er meer onderhoud is. Dan worden bijvoorbeeld koralen gestekt, de gafzakken vervangen (de eerste keer dat ik die in de wasmachine vond stond ik wel even te kijken) of wordt er met de aanhanger vers zeewater gehaald in Zeeland.

Een heel af en toe krijg ik de schrik van mijn leven. Bijvoorbeeld die keer dat er een slang lossprong in de ‘technische ruimte’ en het water eruit kwam. Ik vind het ook nog steeds eng als de stroom uitvalt en Anton niet thuis is: gaat het allemaal wel goed daar? Gelukkig is dat tot nu toe wel het geval geweest.

Maar het merendeel van de tijd geniet ik van ons levende schilderij, hoor ik de complimenten aan van bezoekers die bij binnenkomst vrijwel direct naar het aquarium gaan kijken. Ik merk dan dat ik in de loop van de tijd er behoorlijk wat kennis over heb opgedaan. Op vragen als ‘wat is dat voor een plant’ kan ik inmiddels antwoorden dat er geen plant in zit, alleen maar dieren en dat ‘die dingen dan’ geen planten maar koralen of poliepen zijn. Ik kan vertellen dat er een blauwe doktersvis is (die al behoorlijk op leeftijd is), een dwergkeizer, een garnaal, enkele antiassen (waarvan een vrouwtje weer langzaam transformeert naar een man omdat die dood is gegaan), een koraalspringer (geloof ik dat het is, een van de laatste nieuwkomers), twee enorme anemoonvissen (die geregeld agressief zijn als ze weer eitjes hebben), een andere doktersvis (die meestal als eerste de klos is als de anemoonvissen weer agressief zijn) en een koraalvlinder.

En als mensen doorvragen, kan ik vaak hun vraag beantwoorden. Dan krijg ik soms een compliment van 'wat weet je er veel van!'... in het land der blinden is eenoog koning, nietwaar!

Maar vraag me niet te veel over de techniek: dat blijft voor mij een blackbox... en dat wil ik graag zo laten. Anton doet het werk, het is zijn hobby en hij doet het (meestal) met veel plezier ... en ik geniet van ons levend schilderij. Anton ook trouwens!

P.S. Waarschijnlijk is deze hobby erfelijk. Onze zoon en dochter hebben op hun slaapkamers ieder een zoetwateraquarium gehad. Toen onze zoon ouder werd, heeft hij eerst een nano-zeeaquarium en toen een cube zee-aquarium gehad. Nu hij samenwoont staat er in zijn woonkamer een zeebak van ongeveer een meter. Zijn eerste twee bakken staan nog steeds hier bij ons en vinden wellicht via Marktplaats hun weg ... of ze komen nog wel een keer van pas.

